

Prekenverkstedet



Den Norske Israelsmisjon

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Vingårdssøndagen/14.sønd. i treenighetstiden – 30.august 2015

Prekentekest: 1 Kor 3,4-11

Lesetekst I: 5 Mos 8,7.11-18

Lesetekst II: Luk 17,7-10

Tenk stort!

Teksten og kirkeåret

Vingårdssøndagen er nå flyttet fra tidlig i åpenbaringstiden i vår-halvåret til treenighetstiden nå om høsten. Slik kobles innhøstninga av jordas avling og innhøstningsarbeidet i Guds Rike sammen. Her er det mange paralleller og bilder vi gjerne kan utnytte i vår forkynnelse. Innhøstningsarbeidet i Guds Rike er i dypeste forstand Guds sak. Bare han eier oversikten og virkemidlene som trengs til dette verdens viktigste arbeid (Jes.27,2-6. Mt 9,35-38).

Til teksten vår

Selv om misjon i dypeste forstand er Guds sak, trekkes samtidig alle som tror på Jesus inn i Herrens arbeid(Matt 20,1-6).I Guds Rike er det full mobilisering(Matt 4,18-20). Kallet til Jesus-etterfølgelse rommer også kallet til å være et vitne om ham. Det er stort å få tjene Den største og gå med verdens beste budskap! Men det er stor forskjell på å få et arbeid og det å overta hele firmaet som vårt private prosjekt. Vi små mennesker fristes lett til å bli selvstendige næringsdrivende i egen bedrift! Slik gikk det så ofte for Guds folk i den gamle pakt. Når nøden var over, trengte de ikke lenger Gud. Så lenge de husket nøden som slaver i Egypt, hørte de på Moses og gikk Guds vei. Men så snart de nådde inn i løfteslandet og de bodde i fred, var det så lett å glemme Gud og hans frelse (5 Mos 8,7.11-18).

Da Jesu frelsesverk var fullført, satte han sine disipler i gang med å bringe dette frelsesbudskapet ut til alle mennesker, jøder og hedninger (Matt 28,18-20). Dette var et fantastisk kall å få. Samtidig fortalte Jesus dem at dette oppdraget også ville omfatte forfølgelse, lidelse og motstand (Joh 15,20). En disippel forblir alltid en etterfølger og en tjener, ikke en herre (Luk 17,7-10). Ja, i evangelieteksten for denne søndagen benytter Jesus faktisk ordet "doulos" slave om de som følger ham! Man blir m.a.o. ikke Jesu tjener eller trelld fordi det "lønner" seg, men fordi dette ved frelsen oppleves som det eneste rette og nødvendige.

Konkurransen

På denne bakgrunn blir den smertefulle konkurransen som apostelen Paulus beskriver i 1 Kor3,4-11 aldeles meningsløs. Paulus og hans medarbeidere hadde satset alt på at også korinterne skulle få

del i evangeliet. Brevene han skrev røper at dette var et tungt og krevende arbeid. Nå opplever apostelen at de umodne kristne i Korint var opptatt av å sammenlikne apostelutsendingene og rangere dem ut fra hva de følte og mente om dem! Dessverre er ikke dette noen ukjent øvelse i vår tid heller. Både menighetslemmer og menighetsledere kan lett fristes til å delta i en slik rangering. Ingen av oss liker vel å være minst! Så blir evangeliet og frelsesbudskapet skjøvet til side til fordel for stil og talemåter (1 Kor 2,1ff).

Selvsagt opplever vi at den som fikk lede oss til tro betyr noe spesielt for oss. På ett tidspunkt i livet var dette menneske det som var aller mest avgjørende for oss. Derfor føler vi også en dyp takknemlighet overfor han eller henne. Men dette gjør ikke de andre forkynnerne og predikantene mindre viktig for vår videre vekst og modning som kristne mennesker. Flere vitner styrker bare og utvider bare vårt bilde av Kristus, han som alene er Frelser. Vår redning er jo at Han tar imot oss i sin nåde! Bare Kristus er den grunnvollen som holder i tid og evighet(1 Kor 3,11).

Bilder

I vår tekst her i korinterbrevet benytter Paulus to ulike bilder for å illustrere hva som skjer når vi kommer til tro: Vi blir Guds åkerland (v6) og vi blir del av Guds bygning(v9).

Hvem som er viktigst av den som planter og den som vannet er umulig å svare på. Begge må fylle sin oppgave dersom en plante skal kunne gro og vokse. Begge er forutsetninger for at liv skal leve. Men om planting og vanning skal ha noen hensikt, må det stå en livgiver bak. Bare Gud er den som kan gi vekst(v6). Slik er det både i naturen og i den åndelige verden. Dette skaper den sanne ydmykhet både hos bonden og hos forkynneren. Livets dypeste mysterium hviler i Gud. Uten Gud er alt strev forgjeves.

Det samme kan vi si om menigheten forstått som Guds bygning. Bygningsarbeidere utfører svært ulike oppgaver men alle oppgavene må gjøres skikkelig om bygget skal bli godt. Men hvor grunnvollen skal ligge og hva slags grunn bygget skal bygges på er det selve byggherren som bestemmer. Slik er det også med Guds Rike. Gud har bestemt at grunnvollen under hans store byggeprosjekt bare kan fundamenteres på det verk Jesus Kristus selv utførte på Golgata for oss alle(v11). Men den grunnvollen holder også!

I forlengelsen av vår pretekst innrømmer apostelen at det nok også blant Guds bygningsarbeidere finnes dem som velger for dårlige materialer og for svake løsninger (1Kor 3,12ff). Det blir deres eget tap til sist. Men grunnvollen er klippefast. Den står om alt annet vakler.

Perspektiv

Vingårssøndagen vil hjelpe oss til *tenke stort om den kristne menighet*. Den tilhører verken prest, predikant eller generalsekretær. Menigheten er Guds eiendom(1Kor1,1)! Derfor er det alltid nåde og dypt alvor når vi settes til oppdrag og tjeneste i den kristne menighet. Vi får stelle med Guds saker. Den erkjennelsen burde skjerpe oss til å gi og formidle bare det beste.

Vingårdssøndagen vil allikevel først og fremst hjelpe oss til å *tenke stort om Gud*. Vi skal få være trygge på at Han som var trofast mot sitt folk i den gamle pakt(Neh 9,33) Han vil heller ikke svikte sitt folk i den nye pakt (2Tim 2,13. 1 Tess 5,23-24).

”Og jeg er trygg på at han som begynte sin gode gjerning i dere, skal fullføre den – helt til Jesu Kristi dag” (Fil1,6).

Svein Lilleaasen

Mangeårig lærer og rektor ved Normisjons bibelskoler i Grimstad og Oslo. Tretten år sokneprest i Grimstad. Nå pensjonist. Medlem av DNIS landsstyre.

ksvlille@frisurf.no